

Závoje

Annabela Šimková

Drobounkým hřbetem ručky se opírala o dvířka a opatrně nakukovala. Pod nehty se jí zarývaly třísky ze zkroucených prken. Kostnaté prstíky přejely po držadle. Rozklepaně vydechla a zlehounka vkročila do místnosti, kde se rukama o stůl opíral její otec.

„Jedna, dva, ...“ cosi ztrhaně mumlal pod vousy a zoufale přitom svíral pomačkané bankovky. Zahleděla se na jeho stříbrem protkané vlasy a nervózně přešlápla. Nepatrně ve starci škublo, raději se tedy příkřčeně proplížila vstříc paxtě.

Kráčela po prašné stezičce směrem k cestě plné motocyklů a maršrutek, jež svázely na pole brigádníky. Mhouřila svá kaštanová očka skrze zlatavé pruty a věděla, že už se blíží. Toužebně se zahleděla na kdysi azurové zrcadlo, nyní jedovatou jámu s rybami z plastu ležícími v jakési kašovité směsi. Kudrlinky větrem poskakovaly, žabky o zem klepaly, najednou všude bylo zasněžených oblastí. Z dále uviděla mezi řady bavlnovníků tmavé obrysy. Zamávala jedné z pracujících děvušek, která se na ni posmutněle usmála.

Čapla pytel a upalovala pomáhat ostatním. Zdrásané oči prosvítaly mezi chomáčky zlata, stávající se svědky nekonečných muk. S každým dotekem se třásla, puklé tobolky splývaly v jednu a ona suše polykala. Z čelíčka otírajíc krůpěje perliček, odmítala se však vzdát. Dychtivě hltala obrazy dětí v uniformách, vracející se k rodinám krátce po příchodu polednice. Táhla nadýchanou kořist k hoře bílé, kde v křečích polehával chlapec zhruba téhož věku. Volno.

Loučila se s povinnostmi, blízkost bydlíště cítila v kostech a v uších jí hrála melodie konce, tu ovšem přerušil tok otrávených slov vycházejících z úst cizinců. Ukryla svou schránku za zdmi, než se nadála, spěchali již velcí páni pryč. Maličká mezírka ukazovala zlomeného tatínka padajícího na kolena, upadajícího v pláč. Upřeně sledují holčičku dva vyhaslé uhlíky, když vzplane jiskřička naděje. Smích, křik, neslyšená slova, sápadící se ruce.

Úlekem couvám pryč za chorálu prosebných vzlyků.

„Kanystr, rozumíš?! Kanystr.“

Zmateně hledá požadovanou věc. Sklad, napadne ji. Nádoba s jakýmsi červeným znakem a spoustou symbolů. Zobrazují se děvčátku fotografie stříku tekutiny na chmýříčka. Odtřácela se s těžkou náloží zpět k ubožákovi. Muž nedočkavě uchopí spásu duše, neohrabané prsty roztřeseně otvírají víko. Svírají chvíli ruku v ruce, pohledem hrůzy pohladí nevinnou po tváři. Kapice stékají hrdlem, on slastně ulehá k zemi.